

Vasten en onze innerlijke houding

Steeds opnieuw hoor je dat Christenen tijden van vasten in acht nemen. Ze hebben daar allerlei verschillende, min of meer geestelijke bedoelingen mee. Vandaag de dag zijn in veel kringen zulke tijden van vasten bijna een verplichting geworden. In veel gevallen wordt dit vasten (misschien in navolging van de ramadan?) alleen maar gezien als een gewoonte waarbij je een korte tijd niets eet.

Maar wat is volgens de Bijbel de eigenlijke zin en waarde van vasten?

Het 'Christelijke' vasten is veel meer dan het feit dat je niet eet. Vasten moet een innerlijke, geestelijke oriëntering hebben; het betekent zelfverloochening en een geconcentreerd zijn op de dingen van God.

Natuurlijk kan het zijn dat dit vasten ook uiterlijk te zien is, maar dat is niet de eigenlijke bedoeling van het vasten. Integendeel! Toen de Heer Jezus op aarde leefde, waren er mensen die hun vasten maar al te graag openlijk ten toon stelden. Daarom onderwees de Heer Jezus de Joodse discipelen:

'Wanneer u vast, vertoont geen droevig gelaat, zoals de huichelaars; want zij mismaken hun aangezichten, opdat het door de mensen gezien wordt dat zij vasten. Voorwaar Ik zeg u: zij hebben hun loon al. Maar u, als u vast, zalf uw hoofd en was uw aangezicht, opdat het niet door de mensen gezien wordt dat u vast, maar door uw Vader, Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u vergelden' (Matth. 6:17-18).

Ook in het Oude Testament zegt God heel duidelijk dat Hij geen welgevallen heeft in een uiterlijk vasten, als de bijbehorende geestelijke houding, nederigheid en afhankelijkheid van Hem ontbreekt. In Jesaja 58 klaagt het volk Israël dat ze hebben gevast en dat God daar helemaal niet op heeft geantwoord. Dan moet God tegen hen zeggen dat ze hebben gevast op een manier die Hem helemaal niet beviel. Hun vasten spoorde niet met hun hele levenswandel.

Wanneer je door de week zelfs niet één keer tijd hebt voor God en Zijn Woord; wanneer uit jouw praktische leven als gelovige blijkt dat je in feite totaal onverschillig bent tegenover God en jouw Heer Jezus, hoe zou God dan blij kunnen zijn met jouw vasten of met de vrome woorden die je op zondag spreekt met andere gelovigen of zelfs tijdens de gemeentelijke samenkomsten?

Hoe kan God welgevallen hebben in jouw dienst tijdens de samenkomsten of bij een evangelisatie-actie, als je thuis in je gezin, op het werk of op school niet 'je man staat' door de kracht van de Heer, als een trouwe dienstknecht van Jezus Christus?

Welke waarde heeft jouw vasten, wanneer je in je leven alleen maar uitbent op je eigen voordeel? En dát terwijl je je huis en je hand sluit voor mensen om je heen die je hulp nodig hebben...?

God moest vroeger tegen Zijn volk zeggen: 'Is dit niet het vasten zijn dat Ik verkies ...: dat u uw brood deelt met wie honger lijdt, en de ellendige ontheemden een thuis biedt, dat als u een naakte ziet, u hem kleedt, en dat u zich voor eigen vlees en bloed [of: voor uw naaste] niet verbergt?' (Jes. 58:6-7).